Quelle: https://manuscripta.at/?ID=40167
Copyright: Melk, Benediktinerstift

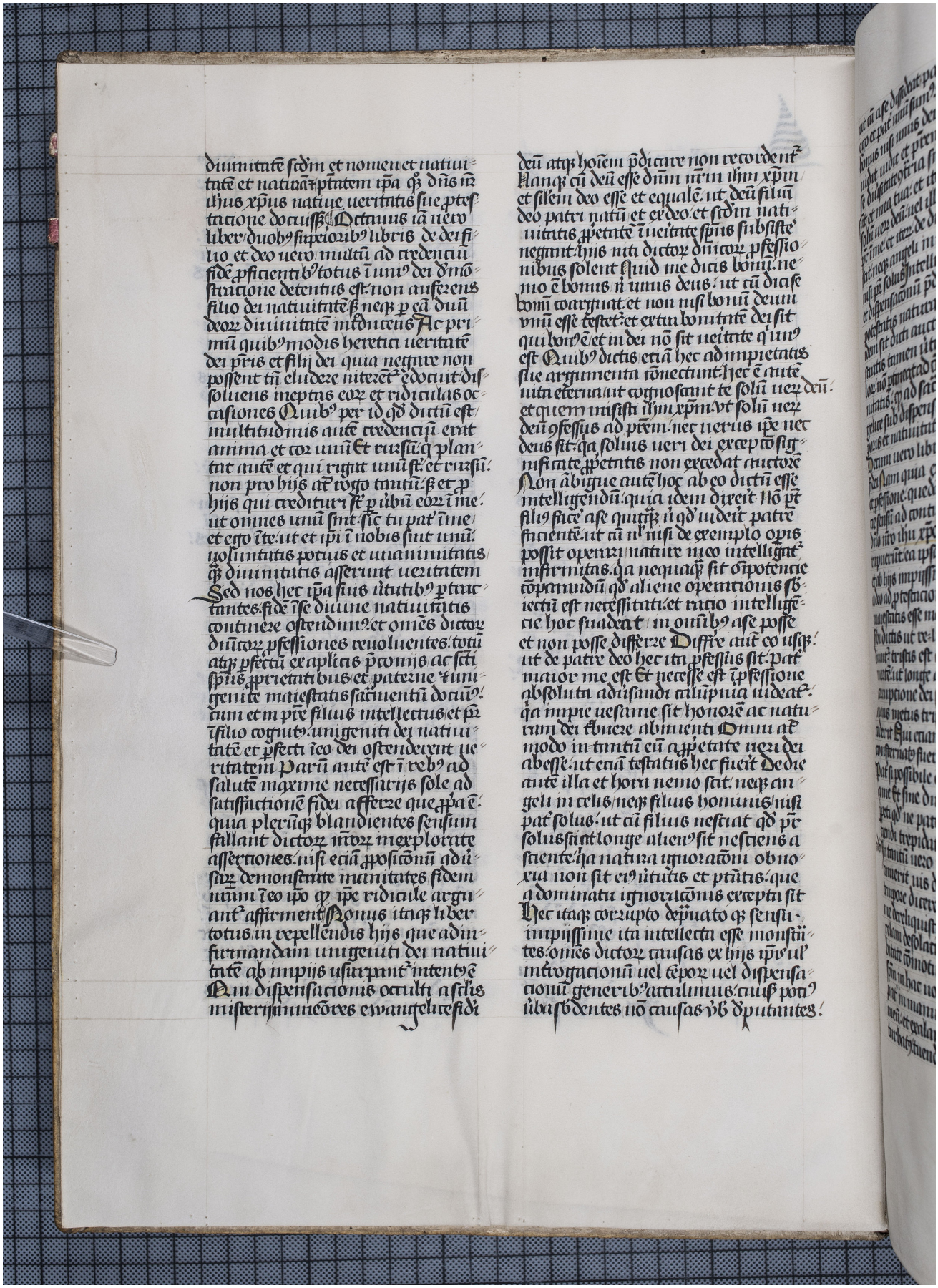

diuinitatē sc̄dm̄ et nomen et natiuitatē et naturā ꝓpriam ipa q̄ dñs nr̄ ih̄us xp̄us natiue ueritatis sue ꝓtestatione docuit. Octauus iā uero liber duob⁹ superiorib⁹ libris de dei filio et deo uero multū ad credentiū fidē ꝓficientib⁹ totus ī unū dei dñi ꝓfessione detentus est. non auferens filio dei natiuitatē ꝗ neq; p eā diuū deor diuinitatē inducens. Ac primū quib⁹ modis heretica ueritatē dei p̄ris et filij dei quia negare non possent tū cludere niterēt. ēdocuit dissoluens ineptas eor et ridiculas occasiones. Quib⁹ per id qd dictū est multitudinis autē credentiū erat anima et cor unū. Et rursū. q̄ plantat autē et qui rigat unū sūt. et rursū. non pro bijs autē rogo tantū. ꝗ et p hijs qui credituri sūt p uerbū eorū in me. ut omnes unū sint. sicut tu pat in me et ego ī te. ut et ipi ī nobis sint unū. uos in uitatis potius et unanimitatis q̄ diuinitatis asserunt ueritatem. Sed nos hec ipa sius utilitib⁹ ꝓtractantes. fidē ī se diuine natiuitatis continere ostendimus. et omēs dictor diuīor ꝓfessiones reuoluentes. totū atq; ꝓfectū ex ꝓpriis ꝓmissis ac sancti spūs ꝓprietatibus et paterne ꝓtum genite maiestatis sacramentū doctū. cum et in pre filius intellectus et ꝓ ī filio cognitus. unigeniti dei natiuitatē et ꝓfecti ī eo dei ostenderint ueritatem. Parū autē est ī reb⁹ ad salutē maxime necessarijs sole ad satisfactionē fidei afferre que ꝓpa ē. quia plerūq; blandientes sensum fallant dictor nōr inexplorate assertiones. nisi etiā ꝓpositōnū adūsur demonstrante inanitates fidem nūm ī eo ipo q̄ ipe ridicule arguant affirment. Nonus itaq; liber totus in repellendis hijs que adinfirmandam unigeniti dei natiuitatē ab impijs usurpant intentē. Qm dispensationis occulti a stis ministri annuncīores euangelice fidei deū atq; hoīem p̄dicare non ceserent. Hanc cū deū esse dñm nr̄m ih̄m xp̄m et sīlem deo esse et equalē. ut deū filiū deo patri natū et ex deo. et sc̄dm natiuitatis ꝓpietatē ī ueritate spūs subsistere negant. hijs uti dictor dñicor ꝓfessionibus solent. Quid me dicis bonū. nemo ē bonus ni unus deus. ut cū diase bonū margarita. et non nisi bonū deum unū esse testet. et certū bonitatē dei sit qui bonū ē. et in dei nō sit ueritate q̄ unū est. Quib⁹ dictis etiā hec ad impietatis sue argumenta cōnectunt. Hec ē autē uita eterna. ut cognoscant te solū uerū deū. et quem misisti ih̄m xp̄m. ut solū uerū deū ꝓfessus ad p̄rem. nec uerus ipe nec deus sit. qa solus ueri dei excepto significate ꝓpietatis non excedat auctorē. Non ābigue autē hoc ab eo dictū esse intelligendū. quia idem dicit. Nō ꝗ filij sicē ase quitq; ni qd uidet patre facientē. ut aliq; nisi de exemplo opis possit operari natiue in eo intelligat. infirmitatis. qa nequaq; sit omnipotentie operaūidū. qd aliene operationis subiectū est necessitati. et ratio intelligentie hoc suadeat. in omib⁹ ase posse et non posse differre. Differe autē eo usq; ut de patre deo hec ita ꝓfessus sit. Pat maior me est. Et necesse est ī ꝓfessione absoluta adiuandi aliqua uideat. qa impie uesane sit honorē ac naturam dei abuere abiuenti. Omni ac modo in tantū eū a ꝓpietate uere dei abesse. ut etiā testatus hec fecit. De die autē illa et hora nemo sat. neq; angeli in celis. neq; filius hominis. nisi pat solus. ut aliq; filius nesciat qd p̄ solus sciat longe alienū sit nescienti a scientē. qa natura ignorantiam obnoxia non sit eius iuitus et ꝓtūtis. que a dominatu ignorantiam exceptū sit. Hec itaq; corrupto deꝓuato q̄ sensu impiissime ita intellecta esse monstrantes. omēs dictor causas ex hijs ipis ul' interrogationū uel tēpor uel dispensationū generib⁹ attulimus. cauē poni ubi sūdentes nō causas ūb dꝓtantes.